

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμηροειδῆ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑσωτερικοῦ δρ. 16.-	Ἑσωτερικοῦ δρ. 25.-
Ἑσωτερικοῦ 8,50	Ἑσωτερικοῦ 13.-
Ἑσωτερικοῦ 4,50	Ἑσωτερικοῦ 7.-

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΤΑ ΛΑΒΒΑΤΩΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1375

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΒΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 21

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Μόλις μπήκε, ἡ μητέρα του τὸν ἐβόησε με ἀπερίγραπτη χαρά.

—Σὺ! Σὺ! Φρέδος μου! φώναξε φιλονώντας τὸ παιδί της. Ἀνησυχούσα πού δὲ σὲ εἶδα τόσο καιρό... Σκέψου τι, μ' ἔλο πού μοῦ τῶχεις ἀπαγορεύσει, ἀπόψε θὰρχόμουν στοῦ κ. Ἀζάρ νὰ σ' ἐδλεπα.

—Χμ! ἐσκέφθηκε ὁ Φρέδος. Ἦρθε στὴν ὥρα δὲ θάπρεπε ἀργήσω περισσότερο.

Κι' ἀμέσως ἀνήγγειλε στὴν μητέρα του τὴ μεγάλην εἶδηση.

—Ἐέρεις, τῆς εἶπε, δὲν εἶμαι πιά στοῦ Ἀζάρ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα χλόμιασε καὶ λίγο ἐλείψε νὰ πέσῃ. Ἦ εἶχε λοιπὸν συμβῇ; Ὁ ἀκούε καμμιά καινούργια δυστυχία;

Τὸ παιδί ἀποφάσισε νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τρία χρυσὰ νομίσματα, πού ὁ Πελιάσκο τοῦ εἶχε προπληρώσει γιὰ τὸ μηνιαῖό του καὶ τὰδωσε στὴ μητέρα του.

—Κοίτα δῶ! τῆς εἶπε. Βλέπεις, βγάζω καὶ τώρα τὸ ψωμί μου καὶ θὰ μπορῶ νὰ σὲ βοηθῶ, γὰν καὶ πρῶτα.

Τὸ θέαμα ὅμως τοῦ χρυσοῦ, ἐκτὶ νὰ καθησυχάσῃ τὴ γυναῖκα, ἐβόησε τοὺς φόβους της: Πού εἶχε βρῇ αὐτὰ τὰ λεπτὰ τὸ παιδί της, ἀφοῦ δὲν εἶχε πιά δουλειά; Ἀραγε ἔπαιρνε κι' αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο δρόμο τοῦ πατέρα του;

Μὰ ὁ Φρέδος, περνώντας χαριτωμένα τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς μητέρας του, τὴν καθυστάξε:

—Μὴ στενοχωριέσαι, μητέρα, καὶ πρὸ πάντων, μὴν κλαῖς... δὲ

θέλω νὰ κλαῖς... Ὁὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἄκουσε: Ἀπ' τοῦ Ἀζάρ μ' ἐδίωξαν... Δὲ θέλησα νὰ στὸ πῶ καὶ ζήτησα ἄλλη δουλειά. Βρήκα καὶ μάλιστα πρῶτης τάξεως: Εἶμαι ὑπαλλήλος στοῦ σινιὸρ Πελιάσκο. Εἶν' ἓνας ἀνθρώπος εὐγενέστατος, πού φτιάχνει μηχανοκίνητα ἀνδρείκελλα... Μ' ἔμαθε νὰ κάνω τὸ ζωντανὸ Καραγκιόζη... Κάθομαι στὸ σπῆτι του καὶ πρέπει νὰ ἰδῇς τί περιποιήσεις μοῦ κάνει ἡ σινιόρα! Κάθε πρωτὸ μοῦ δίνει καφὲ μὲ γάλα καὶ φέτες βουτυρωμένες. Ὁὰ ἰδῇς... Ὁὰ ἰδῇς, μητέρα μου, εἶναι εὐγε-

νέστατοι ἄνθρωποι κι' ἀγαθώτατοι.

Ἡ κυρά-Δυρμπάν ἀκούε αὐτὴν τὴν πολυλογία, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα. Τέλος ἀποφάσισε νὰ κάμῃ μερικές ἐρωτήσεις.

—Ἐλα, εἶπε, πές μου τὴν ἀλήθεια: γιὰτί σ' ἐδίωξαν ἀπ' τοῦ Ἀζάρ; ἔκαμες καμμιά κακὴ πράξη;

—Ὁχι, μητέρα, ἀπάντησε τὸ παιδί, ἀλλὰ ἡ κυρία Ἀζάρ εἶναι κακὴ γυναῖκα: εἶπε πὼς τῆς ἐκλεψα ἀσημένια κουταλάκια.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ μητέρα πετάχτηκε ἀπάνω.

—Ἐκλεψες! ἐφώναξε, ἐκλεψες! Καὶ σὺ τὰ ἴδια;

—Ὁχι, μητέρα, δὲν ἦταν ἀλήθεια.

—Μοῦ ὀρκίζεσαι;

—Σοῦ ὀρκίζομαι!

Αὐτὴ ἡ ξάστερη κι' εἰλικρινὴς βεβαίωση, ἔδωσε κάποιο θάρρος στὴν κυρά-Δυρμπάν καί, σφιγγοντας νευρικά τὸ παιδί της στὴν ἀγκυλιά της, ἐψιθύρισε:

—Σὲ πιστεύω, παιδί μου... σὲ πιστεύω. Ἀδύνατο, δὲν μπορεῖ νὰσαι ἐσὺ κλέφτης!

Ἐνῶ ἡ μητέρα ἔδειχνε ἔτσι τοὺς φόβους της καὶ τὴν ἀνησυχίαν της, ὁ Φρέδος συλλογιζόταν μὲ φρίκη τὴν τρέλλα πού εἶχε κάμει, νὰ πῇ στὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας, νὰ γίνῃ μέλος της καὶ νὰ ὀρκιστῇ πάνω στὸ κρανίον γρήγορα ὅμως ἐδίωξε αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις, πού τοῦ φαίνονταν κι' ὅλας μακρινές.

Μήπως δὲν εἶχε διακόψει τὶς σχέσεις του μὲ τοὺς τρομεροὺς του συντρόφους, ἀπ' τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού τοὺς εἶπε ὀρθά-κοφτά, ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ δώσῃ τὰ κλεμμένα πράγματα στοὺς κυρίους των;

Τώρα πιά δὲν τοὺς εἶχε ἀνάγκη. Ζούσε ἡσυχος κι' εὐτυχισμένος μαζί μὲ τοὺς καλοὺς Ἰταλοὺς. Τὰ λεπτὰ πού ἐπῆ-

Βλέπεις, μικρὲ, ἡ ἀφειδότης μου εἶναι: τὰ ἴδια!... (Σελ. 154, στ. β')

γαίνει στη μητέρα του ήταν κερδισμένα με εργασία έντιμη.

Πάει πιά η Μαύρη Μάσκα! Ο καλός Φρέδος είχε χαθή κι' έμεινε μόνο ο καλός Φρέδος, που μπορούσε να φιλά τη μητέρα του και να της λέη την αλήθεια χωρίς να κοκκινίση.

Η κυρά-Δυρμπάν κουδέντιασε πολλήν ώρα με το παιδί της κι' όταν ο Φρέδος έφυγε, ήταν τελείως ήσυχη. Έμαθε τη διεύθυνση, έπυε μπορούσε να τον βρή, και λογάριάζε να πάη σύντομα, του σινιόρ Πελιάσκο, για να εξακριβώση αν τὰ δσα της έλεγε ήταν αληθινά.

Φεύγοντας απ' την οδόν Κόντρε-σκάμπ, ο Φρέδος μηχανικά είχε πάρει το δρόμο που ακολουθούσε άλλοτε, και βγήκε στην πλατεία του 'Αν. Μιχαήλ.

Πέρασε από την πόρτα του ξυλουργείου του 'Αζά, και δὲ μπόρεσε νὰ μὴ ρίξῃ ἐν' ἀδιακρίτο βλέμμα ἀπ' το παρὰθυρο πού, ὅπως ξέρουμε, ἔδωκε στὸ δρομάκι πού ἔδγαζε στὴν πλατεία.

Μόλις τὸ παιδί ἔφτασε κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀνεδαίνοντας σ' ἕναν μπάγκο, εἶδε ὅτι ὁ ἀφεντικός ἔλειπε. Ὁ 'Ιουλιανὸς ἦταν μόνος κι' ἐργαζόταν μετὰ τὴ συνηθισμένη του φιλοπονία.

«—Στάσου! συλλογίστηκε ὁ Φρέδος... Ἄν ἔμπαινα, ἀφοῦ εἶναι μόνος; Τί καλὰ θὰ ἦταν νὰ ξανάδλεπα τὸν 'Ιουλιανὸ καὶ νὰ μάθω νέα γιὰ τὴ Σεσίλη!...»

Πολλὲς φορές, ἀπὸ τότε πού εἶχε φύγει ἀπ' τὸ ξυλουργεῖο, ὁ Φρέδος αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναῖδῃ τοὺς παλιούς του φίλους, μὰ δὲν τολμοῦσε. Ὁ 'Ιουλιανὸς βέβαια εἶχε φερθῇ γενναῖα τὴ φοδερὴ ἐκείνη μέρα, πού τὸν ἔδωξαν γι' κλέφτη: τὸν εἶχε ὑπερασπισθῇ κι' ἡ ἐπέμβασή του στὸ ζήτημα τοῦ ἀσημένιου κουταλιῶ, ἐπέτρεπε στὸ Φρέδο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι δὲν τὸν θεωροῦσαν ἐνοχο.

Δίχως ἄλλο ἢ μοχθηρὴ Μελανία εἶχε βάλει τὸ κουτάλι ἐκεῖνο μέσα στὰ πράγματα τοῦ Φρέδου. Ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν ἐδίστασε νὰ κάμῃ τέτοιον ὑπαινιγμὸ κι' ὁ ἀφεντικός, ὅπως κι' ἡ Σεσίλη, θὰ τὸ παραδέχτηκαν.

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἤθελε ν' ἀθωωθῇ ἐντελὲς μπροστὰ στὴ Σεσίλη καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν 'Ιουλιανό. Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπιθυμία του αὐτῆς, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ πάῃ στὸ 'Αζάρ, οὔτε ὥρα πού δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ συναντήσῃ τὴ Μελανία. Ὅσο ἔμενε μαζί με τοὺς κακοῦργους τῆς Μαύρης

Μάσκας, ντρεπόταν νὰ ἰδῇ τοὺς παλιούς του φίλους.

Τὴ θάλεγε ἀν τὸν ρωτοῦσαν τί δούλειά ἔκανε;

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει. Χωρὶς νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ κυρίου του, μπορούσε, ἀν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν καινούργια του θέση, ν' ἀπαντήσῃ πὺς ἦταν υπάλληλος σ' ἕνα μηχανικὸ ἀνδρὲν κέλων στὴν 'Εκθεση. Καὶ θὰχε νὰ διηγηθῇ στοὺς φίλους του ὅλα τὰ θαυμάσια πράγματα, πού ἔδωκε καί-μέσα.

Ἔτσι ἀποφασισμένος ν' ἀφηγήσῃ τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὸ φοβερὸ μᾶτι τῆς κυρίας 'Αζάρ, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε στὸ μαγαζί.

Μόλις εἶδε τὸν παλιὸ του σύντροφο, ὁ 'Ιουλιανὸς ἀφίσα: νὰ τοῦ πῆσῃ ἀπ' τὰ νύκτα ἡ πλὴνη κι' ἔτο'ε ἡ

«Ἀρχισε νὰ κουνᾷ τὴν πρόχειρη σημαία... (Σελ. 162, στ. β')

ἀνοιχτὲς ἀγκάλες πρὸς τὸ Φρέδο, φωνάζοντας:

—Ἦρθες ἐπὶ τέλους! Τῶξέρα ἐγὼ πὺς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰρχόσουν νὰ μᾶς δῆς... Ἀκριβῶς τὸ πρῶτ' μιλούσαμε γιὰ σένα μετὰ τὴν Σεσίλη...

Κι' ἡ Σεσίλη... καλὰ εἶναι;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, ὁ μαθητευόμενος πύδῃσε πᾶν στὸν μπάγκο, ἔδωσε ἕνα κόκκινο μαντήλι σ' ἕνα κοντάρι κι' ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὴν πρόχειρη αὐτὴ σημαία ἀπ' τὸ παράθυρο, πού ἔβλεπε στὴν αὐλή.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Φρέδος.

—Φωνάζω τὴ Σεσίλη. Ἄν ἡ μητέρα της δὲν εἶναι στὸ σπίτι κι' ἂν μπορῇ νὰ ξεφύγῃ, θὰ τὴν ἰδῇς τώρα ν' ἄρχεται τρεχάτῃ!

Ὁ Φρέδος τότε, με κάποια λύπη, εἶπε:

—Τώρα πια ἡ Σεσίλη δὲ θὰ βρισκεται σὲ ἀμηχανία ποῖον νὰ διαλέξῃ ἀπ' τοὺς δύο μας... ἄμα μεγαλώσῃ!

Κακὴ! εἶπε με κάποια μομφὴ ἡ 'Ιουλιανός. Μήπως τυχὸν θὰ ζήλευες;

Μὰ ὁ Φρέδος βιάστηκε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

—Ὅχι, εἶπε. Μιὰ κι' ἔφυγα ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ, τῶξέρα πὺς γρήγορα θὰ

με ξεχνοῦσεν ἡ Σεσίλη. Πολὺ φυσικὸ! Ἡ πόρτα ἀνοῖξε ἀπὸτομα κι' ἡ κουδέντα ἐδόθηκε. Ἐνὰ χαρούμενο καὶ δροσερὸ γέλαμα ἀντήχησε κι' ἡ Σεσίλη, ὠραιότερη ἀπ' ὅλες τὲς φορές, ἐφάνηκε κι' ἐφώτισε ὅλο τὸ μαγαζί μετὰ τὲς ξανθὲς τῆς μπουκιλές.

—Τί συμβαίνει, 'Ιουλιανέ; εἰπὲ χωρὶς νὰ ἰδῇ ἀκόμα τὸ Φρέδο, πού εἶχε μείνει ἀκίνητος σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία. Γιατὶ μοῦ ἔκανε τὴλέγραφο;

Ὁ μαθητευόμενος τῆς ἔδειξε χαμογελώντας τὸν παλιὸ του φίλο κι' ἀμέσως τὸ κορίτσι ἔτρεξε σ' αὐτόν.

—Μπᾶ! ἦρθες λοιπόν, Φρέδο;... Τί καλὰ! Γιὰ φαντάσου, σήμερ' ἀκριβῶς μιλούσαμε γιὰ σένα μετὰ τὸν 'Ιουλιανό.

—Νά! ἔκαμε ὁ 'Ιουλιανὸς θριαμβευτικά. Τί σούλεγα;

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἦταν εὐτυχισμένος... Μιλούσαν ἀκόμα γι' αὐτόν!.. Τὸν ὑποδεχόνταν με χαρά!

—Τότε λοιπόν, ρώτησε δειλά, μ' ἀγαπᾶτε καμμιά σταλιά καὶ μένα;

—Ἀκούς ἐκεῖ! ἔκαμαν μαζί τὰ δύο παιδιά.

—Καὶ δὲν πιστεύετε αὐτὸ πού εἶπε γιὰ μένα ἡ κυρία ὅταν μ' ἔδωξε;

—Τί πράγμα;

—Πὺς ἦμουν κλέφτης.

Ἡ Σεσίλη ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ μετὰ τὸ κόκκινα χεῖλῃ της, στάθηκε ἀντίκρυ στὸν Φρέδο καὶ, κοιτώντας τὸν κατάμματα, τοῦ εἶπε ἀπλᾶ:

—Κουτέ!

Ὁ Φρέδος ἔκρινε περιττὸ νὰ ἐπιμείνῃ. Θάταν ἀσχημὸ πρᾶγμα νὰ κατηγορήσῃ συγκεκριμένα τὴ μητέρα μπροστὰ στὴν κόρη της· ἄλλως τε ὁ 'Ιουλιανὸς τοῦ ἔκανε νόημα ὅτι ἡ Σεσίλη τὰ ἤξερε ὅλα.

Δὲν εἶπαν ἄλλο τίποτα γιὰ τὸ ἀσημένιο κουτάλι, μὰ ἀπ' τὸν τρόπο πού τοῦ μιλοῦσε ἡ Σεσίλη, ὁ Φρέδος κατάλαβε πὺς ὅλοι στὸ μαγαζί ἤξεραν πὺς καὶ γιατί τὸ κουτάλι εἶχε δρεθῇ στὰ πράγματά του.

Ἀφίνοντας αὐτὸ τὸ λυπηρὸ θέμα, τὰ παιδιά πού εἶχαν τόσα νὰ ποῦνε, γέμισαν τὸ Φρέδο ἐρωτήσεις: Τί ἀπόγεινε ἀπὸ τότε πού ἔφυγε;... Εἶχε μπῆ σ' ἄλλο μαγαζί;... πὺς πήγαине ἢ ἐργασία;... κέρδιζε ἀρκετά;

Ὁ Φρέδος ἱκανοποίησε τὴν περιέργεια τῶν φίλων του καὶ χωρὶς, φυσικά, νὰ τοὺς πῇ τίποτα γιὰ τὲς σχέσεις του μετὰ τὴ Μαύρη Μάσκα, τοὺς διηγήθηκε πὺς τὰ περνοῦσε στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ, πόσο καλὴ ἦταν ἡ σινιόρα, πόσο θαυμάσιο ἦταν τὸ σελόνι τους μετὰ τὰ μηχανήματα. Ὑστερα

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

(Μονόλογος πρὸς κορίτσι.)

τοὺς περιέγραψε τὴν 'Εκθεση, δπου περνοῦσε σχεδὸν ὅλες του τὲς ὥρες.

Τὰ παιδιά ἀκούγαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ γεμάτα θαυμασμό. Ποῖος ξέρει πόση ὥρα πέρασε ἐτσι, όταν ἔξαφνα δύο ἐλαφρὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, πού ἔκαμαν τὴ Σεσίλη νὰ τιναχθῇ.

—Ἀ! εἶπε, εἶναι ἡ Μαρία ἡ ὑπηρέτρια· ἔρχεται γιὰ νὰ μοῦ θυμίσῃ πὺς ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμά κόντευουν νὰ γυρίσουν. Πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω... Βλέπεις τί ὠραία, Φρέδο; Μὲ τὴ σημαία ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, μετὰ τὴ χοντρή Μαρία ἀπ' τὴν ἄλλη, πού φυλάει στὸ παράθυρο νὰ ἰδῇ πότε θάρθουν οἱ γονεῖς μου, μπορεῖ κανεὶς νὰναί ἡσυχος... μπορεῖ νὰ κουδεντιάσῃ μιὰ χαρά. Ἐλπίζω πὺς γρήγορα θὰ ξανάρθῃς νὰ μᾶς δῆς.

—Ναί, θάρθω, εἶπε ὁ Φρέδος, γιατί βλέπω πὺς ἔχετε πάρει ὅλα σας τὰ μέτρα.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν εἰρωνεῖα πού εἶχαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Σεσίλη ἔδωσε ἕνα ἐπιπληχτικὸ μπατσάκι στὸ μάγουλο τοῦ Φρέδου καὶ χάθηκε τρέχοντας ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ, ὅπως εἶχε ἔρθῃ. Ὅσο γιὰ τὸ γιὸ τοῦ Δυρμπάν, πού βέβαια δὲν εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία ν' ἀντικρύσῃ τὴν κακὴ γυναῖκα τοῦ μαραγκοῦ, ἔφυγε κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ δείξῃ ἄλλη μιὰ φορά στὸν 'Ιουλιανὸ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

—Σ' εὐχαριστῶ ἄλλη μιὰ φορά, φίλε μου, τοῦ εἶπε με συγκίνηση, σφιγγοντάς του τὸ χέρι... Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι, ἂν μπορῶ νὰ κρατήσω ψηλά τὸ κεφάλι μου, τὸ χρεωστῶ σὲ σένα. Ναί, σὲ σένα τὸ χρεωστῶ, ἂν δὲν με νομίζουν κλέφτη. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀφοσίωσή μου... Σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο, 'Ιουλιανέ!

—Σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο, Φρέδο! Νὰ σὲ ξαναῖδουμε γρήγορα!

Ὅταν ὁ Φρέδος ἔφυγε ἀπ' τὸ ξυλουργεῖο, ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἑπτὰ.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ

(Albert Montémont)

Ρόδο, πού ἡ ἀ.ο.ξ. σὲ φέρνει, μόλις σὲ ἰδῇς διανοιγμένο κι' ἡ ὄψη σου ἀρχινᾷ νὰ γέρνῃ με χρώμα πρὸς ξεθωρισμένο,

Κλαῖμα, θωρῶντας τὴ γλυκεῖά σου τὴν ὄψη πού ἡσυχὰ παθαίνει κι' ὅμως κι' ἂν ἔσβυς ἡ θωριά σου, κάποια εὐωδία πίσω σου μένει.

Κι' ὁ καλὸς ἀνθρωπος μιὰ μέρα τὰ κουρασμένα μάτια κλείνει, πεθαίνει, φεύγει· μὰ ἐδῶ-πέρα τὴ Φῆμη γιὰ εὐωδία τοῦ ἀφίει.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

μας ἡ συμμαθήτριά δὲ θέλω νὰ μείνῃ μετὰ τὴν ἰδέα πὺς δὲ τὴν καταδέχομαι. θὰ τῷχα βάρος σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς γράψω; Μὲ ποῖα πρόφασιν νὰναδάλω τὸ τσάι καὶ γιὰ πότε; Ἀχ! Πιπίτσα, Πιπίτσα, τί μοῦ κάνεις! (Πηγαίνει καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο της καὶ οἰχίνεται σὲ συλλογὴ. Σὲ λίγοι:) Ἀ, νά! ὠραία! Ὅα τοὺς πὺς αἰφνιδία ἀδιαθεσία τῆς θεῖας τῆς Μαρίας μᾶς ἀναγκάζει νὰ ζητήσουμε συγγνώμῃ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους μας καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσουμε νὰ λάβουν τὸν κόπο νὰ ἔρθουν τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ, τὴν ἴδια ὥρα. Ναί, ναί. Ἔτσι εἶναι ὠραία. (Ἀνοίγει τὸ χαρτοφύλακα της καὶ βγάνει χαρτιά καὶ φακέλλους). Μὲ λίγα λόγια, ξερά καὶ τυπικά, γιὰ νὰ φαίνεται ἡ ἔλλειψη καιροῦ καὶ ἡσυχίας ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσία τῆς θεῖας. (Βουτάει τὴν πένα της στὸ μελάνι καὶ γράφει:) Ἀγαπητῇ μου Ἐλενίτσα... (Σταματᾷ. Συλλογίζεται λίγες στιγμές, σὰν τῆς θυμίσῃ κάτι τὸ ὄνομα.) Ἡ Ἐλενίτσα... Δὲν πιστεύω... Δὲν μπορεῖ. Ποῦ νὰ τὴν εἶδε; Μὰ! Ὅτε συμμαθήτριά της εἶναι, οὔτε πολλὰς σχέσεις ἔχει μαζί της. Περίεργο! Γιατὶ νὰ μοῦ ἔρθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα; (Συλλογίζεται). Ἀ, νά! Μήπως ἐπειδὴ εἶδα τὴν Εἰρηνοῦλα, τὴν ἀδελφὴ τῆς Ἐλενίτσας, νὰ μιλεῖν τὸ πρῶτ' στὸ διαλειμμα μετὰ τὴν Ἄννα; Βέβαια, βέβαια, αὐτὸ εἶναι. Ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ ὑποφιστάω τὴν Ἐλενίτσα. Αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὸ ζήτημά μας. (Ρίχνει τὰ μάτια της στὸ χαρτί γιὰ νὰ γράψῃ. Κοντοστέκεται πάλι.) Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποια σχέση. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔχῃ καὶ μεγάλη. (Σκέπτεται. Σὲ λίγοι:) Βέβαια! Ἔτσι θὰ εἶναι. Ἡ Εἰρηνοῦλα θὰ τὰ εἶπε τῆς Ἄννας. Σίγουρα αὐτῇ. Ὅα ἔμαθε πὺς ἔχουμε αὔριο τσάι. Ὅα θυμώσε πού καλέσαμε τὴν ἀδελφὴ της καὶ δὲν καλέσαμε αὐτήν, καὶ θάρτρεξε στὴν Ἄννα καὶ θὰ τῆς τὰ εἶπε. Ὅα ἔμαθε πὺς δὲν εἶχαμε καλέσει κι' αὐτὴν καὶ θὰ βρήκε εὐκαιρία νὰ πῇ ὅτι ἤθελε, νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ φαντάσου τί θὰ τῆς εἶπε, πόσο προσδλητικὰ γιὰ τὴν Ἄννα θὰ τῆς πρᾶτῃσε τὰ πράγματα, πόσο θὰ τὴ φούσκωσε, γιὰ ν' ἀρτῇ τὸ κορίτσι μετὰ τὴν πίκρα καὶ νὰ μοῦ παραπονεθῇ. Βέβαια, δὲ χωράει πιά ἀμφιβολία! Αὐτὴ ἡ μικρούλα, ἡ ζηλιάρα, πού δὲ θεωρήσαμε τὴν ἡλικία της κατὰ λήλῃ γιὰ τὴ συναναστροφὴ μας καὶ θὰ πειράχτηκε γι' αὐτὸ παραπολὺ, αὐτὴ εἶναι αἰτία γιὰ ὅλα. Κι' ἐγὼ νὰ ὑποφιστάω τὴν καίμενη τὴν Πιπίτσα! Νὰ τῆς πῶ τόσα βαρεὰ λόγια! Γιὰ σκέψου τί ἔκανα! Γιὰ σκέψου! (Μένει λίγες στιγμές ἀφωνῇ

και σκεπτομένη υπερτα εξακολουθεi.)

Και τώρα τι θα κάνω; Πώς θα μπορέσω να ξανακλώ την Πιπίτσα ύστερ' από το πρωινό μου φέρσιμο; 'Α, πόσο ανόητη που δεν πίστεψα τα λόγια της! 'Ο θυμός μου, ή παραφρορά μου δὲ μ'έφινε νάκούσω τίποτα. 'Ο θυμός, που τόσες φορές μ'έχει συμβουλεύσει ή μαμά νά κόψω. Βέβαια, αὐτὸς φταίει γιὰ δὲλ' αὐτὰ κι' ὅχι ή Είρηνοῦλα. Γιατί ἂν δὲ θυμωνα, ἂν ἄκουγα μὲ ήσυχία τὴν Πιπίτσα, δὲ ἔθελε γίνεαι τίποτα. Τὸ πολὺ-πολὺ ν' ἀναβάλλαμε τὸ τσάι. 'Αλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ λιγότερο μπρὸς στὸ ἄλλο φέρσιμο μου καὶ στίς συνέπειές του. Γιατί βέβαια ή Πιπίτσα θὰ θυμωσε πολὺ. Καὶ μὲ τὸ δίκιο της. Νὰ ἐπιμένω πὼς αὐτὴ ἔφταιγε, ἐνῶ ἦταν ἐντελὼς ἄθωα. Μὰ γιὰ συλλογισμοὺ τοὺς λιγὰς! 'Εγὼ, στή θέση της, δὲν ξέρω τί θάκανα. Καὶ πάλι ή Πιπίτσα δὲ θυμωσε ὅσο ἐγὼ, δὲ φώναξε ὅσο ἐγὼ, πὺ εἶχα ἄδικο. Δὲ φώναξε μάλιστα καθόλου. Μόνον σὰν εἶδε πὼς δὲν τὴν πίστευα, μ' ἄφησε κι' ἔφυγε χωρὶς λέξη. Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῇ πὼς δὲ θυμωσε. 'Ισως νὰ θυμωσε περισσότερο, νὰ κράτησε τὴν δυσἀρέσκεια μέσα της κι' ἀκόμα ἴσως νὰ μὲ χαρακτηρίσει γι' ἀνόητη, γιὰ ἓνα κορίτσι, πὺ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη κρίση, νὰ καταλαβαίνει τί λέει καὶ τί κάνει. Μ' αὐτὸ εἶναι ἀκόμη χειρότερο. Γιατί ἔτσι δὲ θὰ μὲ θέλῃ πιά γιὰ φιλενάδα της. Καὶ βέβαια, ἓνα ἀκαταλόγηστο κορίτσι δὲν μπορεῖ νὰ τῷχη κανεὶς φιλενάδα, νὰ τοῦ λέῃ τὰ μυστικά του, νὰ τὸ ἐκτιμᾷ. 'Εγὼ ὅμως πὺ θέλω τὴν Πιπίτσα φιλενάδα μου, πὺ δὲν μπορῶ χωρὶς αὐτὴν; Τί θὰ γίνῃ τώρα, τί θὰ γίνῃ; 'Αχ, Θέ μου, τί ἔκανα! Τί ἔκανε ὁ θυμός μου. 'Αχ, αὐτὸς ὁ θυμός μου! (Κλαίει. Σὲ λίγο.) 'Ισως ὅμως νὰ μὴ χάθηκα ὅλα, νὰ μπορῇ νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακό. Θὰ τῆς γράψω τῆς Πιπίτσας, θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα· κι' εἶμαι βέβαια πὼς θὰ μὲ συχωρέσῃ. Γιατί στὸ βάθος καταλαβαίνω πὼς δὲν εἶμαι κακιά. Νὰ τώρα πὺ πέρασε ὁ θυμός, εἶμαι ὅλο μετάνοια. Μὰ τί νὰ τὴν κάνω;.. 'Όλα τὰ κακὰ δὲν διορθώνονται μὲ τὴ μετάνοια. Τὴ φορά αὐτὴ μπορεῖ νὰ μὲ συχωρέσῃ ή Πιπίτσα καὶ νὰ διορθωθῶν ὅλα. 'Αλλήφορὰ ὅμως τὸ κακό μπορεῖ νὰ μὴν ἐπανορθώνεται μὲ τὴ μετάνοια, ή ἐπανόρθωσι νὰ μὴν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέλησή μας. (Τρομαγμένη.) 'Α! γιὰ σκέψου το αὐτὸ! Γιὰ σκέψου νὰ μὴν χωρῇ ἐπανόρθωσι. Νὰ μὴν μποροῦσε, παραδείγματος χάριν, νὰ ξαναγίνουμε φίλες μὲ τὴν Πιπίτσα. Αὐτὸ εἶναι φοβερό. Τὸ γράμμα μου στήν Πιπίτσα πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἔχῃ ἐπισημὴ τὴν ὑπόσχεση πὼς δὲν θὰ ξανα-

πῆσω νὰ μὲ κυριέψῃ ὁ θυμός, καὶ πὺς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑποσχέσεώς μου αὐτῆς νὰ ἐξαρτᾶται ή φίλιὰ μας! (Παίρνει τὴν πέννα καὶ γράφει).

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΝΕΟΙ

*Αγαπητοί μου,

Ι 'Επιστολές μου διαδίδονται ἀπὸ παιδιὰ· μὰ διακρίνονται κι' ἀπὸ νέους πὺ εἶναι ἔτοιμοι πιά νὰ βγοῦν στὸν κόσμον καὶ ν' ἀρχίσουν τὴ δράση τους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐπιδοθοῦν στή λογοτεχνία. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ, πὺς ὅλοι οἱ λογοτέχνες τοῦ μέλλοντος εἶναι σήμερα Διαπλάσσοῦλα καὶ διαδίδουν τίς 'Επιστολές μου. Γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ μιλήσω σήμερα γιὰ ἓνα ζήτημα πὺ τοὺς ἐνδιαφέρει. 'Αλλὰ καὶ γιὰ ἓναν ἄλλο λόγο ἀκόμα: Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι γενικὸ. Μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῇ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν λογοτεχνῶν σὲ κάθε κύκλο νέων. Γιατί πρόκειται γιὰ τίς σχέσεις μεταξὺ νέων καὶ παλιῶν.

Οἱ σχέσεις αὐτές, στὸν καιρό μου, ἦταν ὀμαλότερες καὶ φιλικότερες. Οἱ νέοι σεβόμαστε τοὺς παλιούς, τοὺς ἀκούγαμε, τοὺς εἶχαμε δασκάλους καὶ προσπαθοῦσαμε νὰ τοὺς φτάσουμε ή καὶ νὰ τοὺς υπερβούμε μὲ τὰ ἔργα μας. Δὲν τοὺς βρίζαμε, δὲν τοὺς θεωροῦσαμε ἐχθρούς μας, δὲν μᾶς περνοῦσε ποτὲ ή ἰδέα πὺς πὼς ἦταν ἐμπόδιο στὸ δρόμο μας, πὺς μᾶς ἔπαιναν τὸν τόπο, οὔτε θελαμε νὰ παραμερίσουν ή νὰ τοὺς παραμερίσουμε. Λέγαμε πὺς ὑπάρχει τόπος γιὰ ὅλους. Κι' ἐκεῖνοι πάλι μᾶς ἀγαποῦσαν, μᾶς ἐπρόσεχαν, μᾶς βοηθοῦσαν, μᾶς ὑποστήριζαν... 'Αλλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ καλὲς αὐτὲς σχέσεις κάπως ἐταράχτηκαν. Κι' αἰτία εἶναι κάποιοι νέοι—ὅχι ὅλοι βέβαια!—πὺ εἶτε ἀπὸ μεγάλη ἀνυπομονησία, εἶτε ἀπὸ φυσικὴ αὐθάδεια, εἶτε ἀπὸ ἑλλειψὴ ἀξίας, αὐτοπεποιθήσεως καὶ καλῆς ἀνατροφῆς, εἶτε ἀπὸ υπερβολικὴ ἐγωπάθεια κι' ἀλαζονεία, τὰ ἔβαλαν μὲ τοὺς παλιούς. Καὶ μιλοῦν γι' αὐτοὺς μὲ ἀσέβεια, καὶ τοὺς ἀρνοῦνται, καὶ ζητοῦν τίποτα λιγώτερο, παρὰ νὰ παραμερίσουν νὰ μποῦν στή μπάντα, γι' ἀγάπη τους! Τὰ κηρύγματα αὐτὰ τῶν νέων,—κάποιοι νέων, ξαναλέω, ὅχι ὅλων,—εἶναι συχνότατα. Καὶ τελευταῖα ἓνα τέτοιο μᾶς ἤρθε κι' ἀπὸ τῆ

Σμύρνης. Νέοι λογοτέχνες ἐκεῖ πέρα ἱδρυσαν μιὰ Συντροφίαν κι' ἐδῶκα ἓνα τόμο, «Τὸ Βιβλὸ τῶν Νέων», μὲ διάφορα ἔργα τους. Στὴν ἀρχὴ ἔχουν βάλει καὶ μιὰ «προκήρυξη». Λένε σ' αὐτὴ ἓνα σωρὸ ἀλλόκοτα καὶ ἀκατανόητα πράγματα, (π.χ. πὺς σέβονται τὴ διδασχὴ, ὅχι τὸν παλιὸν δασκάλον τῆς Τέχνης, παρὰ μόνον τῆς Τέχνης τῆς 'Ιδέας!) καὶ τελειώνουν ἔτσι: «Σ' ἐμᾶς ἀνήκει τὸ αὐριο» στοὺς παλιούς, ὅς ἀνήκει μόνον ή τιμὴ πὺς θὰ μᾶς ἔχουν εὐκλουνε, βοηθώντας μας ή παραμερίζοντας».

Ὅριστε λοιπὸν ἐκεῖνο πὺ σᾶς ἔλεγα: Κατὰ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς νέους, τὸ μόνον πὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε ἐμεῖς οἱ παλιοί, εἶναι νὰ παραμερίσουμε μπροστά τους. Τότε μόνον θὰ μᾶς ἀνήκῃ κάποια τιμὴ. Εἶδεμ', εἴμαστε χαμένοι ἄνθρωποι! 'Αλλ' αὐτοὶ πὺ μιλοῦν ἔτσι, ἔχουν ἓνα πρᾶγμα: πὺς κανένας ποτὲ δὲν παραμερίζει μονάχος του. κανένας δὲν ἀφίνει τὴ θέση του γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἄλλος. 'Ο ἄλλος θὰ τὸν παραμερίσῃ, θὰ τὸν ἐκτοπίσῃ... ἂν μπορεῖ. 'Ὅποτε αὐτοὶ νέοι αὐτοὶ διακρίνονται τόσο νὰ πάρουν τὴ θέση τῶν παλιῶν, ὅς μὴ περιμένουν πὺς οἱ παλιοὶ θὰ τοὺς τῇ δώσουν. Τὸ μόνον πὺ ἔχουν νὰ κάμουν, εἶναι νὰ παρουσιάσουν ἔργα καλύτερα ἀπὸ τῶν παλιῶν, πὺ νὰ ῥέσουν στὸν κόσμο περισσότερο, ὥστε ὁ κόσμος νὰ ξεχάσῃ πιά τοὺς παλιούς καὶ νὰ μὴ διαβάσῃ παρ' αὐτοὺς τοὺς νέους. 'Εγὼ τοῦλάχιστο δὲν ξέρω ἄλλο τρόπο. Κι' ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος, τί χρειάζονται τὰ λόγια κι' οἱ φωνές; 'Ιδοὺ ή Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα. 'Ας γράφουν αὐτοὶ οἱ νέοι καλύτερα ἔργα ἀπὸ τὰ δικά μας, νὰ ἐξαφανισθοῦμε ἀμέσως πὺς ὄντως καὶ μὴ! 'Ὅσο δὲν τὸ κάνουν ὅμως, ἔχουμε καὶ μετς τὸ δικαίωμα νὰ γελάμε μὲ τίς παράλογες ἀξιώσεις τους.

Λυποῦμαι τοὺς καλοὺς νέους τῆς Σμύρνης, πὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς γράφουν καὶ τόσο ὁμορφα, μὰ πὺ ἓνας ή δυὸ ἀνόητοι—κι' ἴσως ὅχι Σμυρνιοί,—τοὺς πῆραν στὸ λαιμό τους καὶ κἀνουν ὀδὸν ἡρῆ τῇ Συντροφίᾳ τους νὰ ἐμφανίζεται μὲ τόσο ἀσχημο τρόπο. 'Αγαπητοί μου, εἶτε στή λογοτεχνία θάφιερωθῆτε, εἶτε στήν Καλλιτεχνία, εἶτε στήν 'Επιστήμη, μὴν παρασυρθῆτε ποτὲ ἀπὸ νέους πὺ διδάσκουν καὶ κηρύττουν τέτοια. Γιὰ νὰ δέχωνται τόση ἀσέβεια στοὺς ἀνωτέρους τους, θὰ πῇ πὺς δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία οἱ ἴδιοι ή πὺς εἶναι γελοῖοι ἀπὸ ἄλλους ἀνίκανους φωνάκλιδες. 'Η ἀξία σπαταλεῖ, σέβεται, ἀναγνωρίζεται, μὰ, ἀκούει καὶ προπάντων ἐργάζεται. 'Οχι λόγια, ἔργα!

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυστιότορημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHEI

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ. (Συνέχεια)

Βιαζόταν νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ σχέδιον της.

Γι' αὐτὸ σὰν τὴν εἶδε νὰ πηγαίνει στήν ἱματιοθήκη γιὰ νὰ φύγῃ, ὤρθηκε κάποια πρόφασιν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της καὶ μὲ τὴν πρόφασιν πὺς πηγαίνει στήν ἀποθήκη, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

Περιμένε με νὰ γυρίσουμε μαζί. 'Εχω κατὶ νὰ σοῦ πῶ. Μυστικό.

—Σύμφωνη, ἀποκρίθηκε ή Λέα.

Κι' ὅταν πέρασαν πιά οἱ δυὸ ὄρες, ή Διονυσία ἐτύλιξε σ' ἓνα δεματάκι τὸ ἔργόχειρό της καὶ πῆγε νὰ ὄρῃ τὴν Λέα πὺ τὴν περιμένε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ.

*Εκμυστηρέυ εις.

'Η νέα ἐργάτρια, γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῶν συντρόφων της, ντύθηκε γρήγορα καὶ ὄρῃ πρῶτη στὸ δρόμο, ὅπου ή Διονυσία τὴν ἀντάμωσε σὲ λιγὰκι.

—Σ' εὐχαριστῶ πὺ μὲ περιμένες, τῆς εἶπε. 'Ηθελα νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαίτερως, γιὰτί ἔχω κάποιο μυστικό νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ.

'Η Λέα τὴν ἄκουγε χωρὶς μιλιὰ.

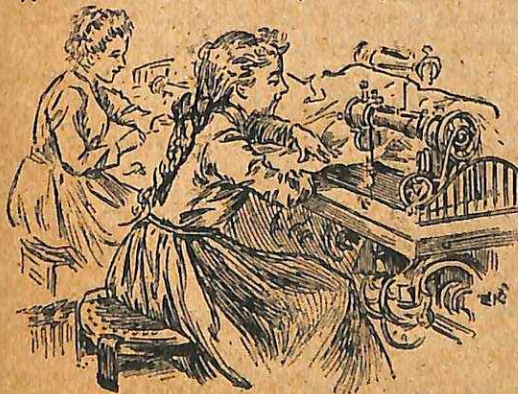
—Εἶναι μυστικό ἀκόμα. Δὲν τὸ εἶπα σὲ κανένα. Ναί...θὰ ἤθελα...ναί...τὸ ἀποφάσισα, νὰ γίνω καθαρίστρα στὸ κάρβουνο.

'Η Λέα κοίταξε καλὰ τὴ Διονυσία γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἄστεινέται. 'Η νύχτα ὅμως ἦταν τόσο σκοτεινὴ πὺ δὲν διέκρινε τίποτε στή φυσιογνωμία της.

—Νὰ γίνετε καθαρίστρα! εἶπε ξαφνισμένη.

—Ναί. Τὸ ἀποφάσισα. Λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ σὺ εἶσαι καθαρίστρα, σκέφθηκα πὺς θὰ μπορούσες νὰ μου πῆς τί χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω. Γιατί θὰ γίνω.

'Η Διονυσία μιλοῦσε μὲ τόνο τόσο ἀποφασιστικό ὥστε ή ἐργάτρια δὲν εἶχε πιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπό-

*'Η μηχανή αὐτὴ διακοσμοῦσε τὰ δυὸ φίλες. (Σελ. 157, στ. γ')

φασὴ της. 'Η ἐκπληρῆς της ὁμῶς δὲν ἔπαυε μ' αὐτὸ.

—Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι θέλετε. εἶπε, μὰ δὲν καταλαβαίνω, γιὰ νὰ ρωτᾶτε ἐμένα, σεῖς πὺ... .

Καὶ συλλογίζοταν πὺς ή Διονυσία εἶχε πατέρα πὺ δούλευε στὸ πηγάδι, καὶ ἀδελφὸ. 'Επειτα εἶχε καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Μπεκκάρ...

'Η Διονυσία κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ ή Λέα.

—Ναί, ἀποκρίθηκε, γιὰτί δὲν θέλω νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς πρὶν.

—Λοιπὸν, ἐγὼ μιὰ μέρα εἶδα πὺς ζητοῦσαν καθαρίστρες. Παρουσιάσθηκα τότε καὶ ή δουλειὰ τελείωσε.

—Μήπως ξέρεις ἂν ζητοῦν καὶ τώρα πούθενά;

—Στὸ πηγάδι τοῦ Κουριέρ ζητοῦνε πάντοτε, γιὰτί ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ ἔγινε τὸ δυστύχημα, δὲν πολυπηγαίνουν. Λέγουν πὺς εἶναι στοιχειωμένο αὐτὸ τὸ πηγάδι.

—Θὰ πάω λοιπὸν.

Θὰ μὲ πάρουν πιδ εὐκολα καὶ χωρὶς συστατικό.

—Μὰ τὸ σκεφθήκατε καλὰ;

Νὰ τρέχετε τώρα σεῖς μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρύο τὸ πηγάδι τοῦ Κουριέρ. Εἶναι μακριὰ, πολὺ μακριὰ... .

Θὰ σᾶς ἔρχεται δᾶρος... .

—Δὲν μὲ μέλει. Θέ πάγω αὐριο κι' ὀλατὸ πρῶτ'. 'Αλλὰ πὺς μου. Πὺς πρέπει νὰ φερθῶ; Τί νὰ πῶ;

—'Α! δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ μῆτε στὸ γραφεῖο καὶ θὰ πῆτε: «'Ηρθα νὰ ἰδῶ μήπως ἔχετε δουλειὰ», αὐτὸ εἶναι. Θὰ σᾶς πουν πότε θὰ πιάσετε δουλειὰ καὶ τότε θὰ πηγαίνετε κάθε πρῶτ' μὲ τὸ φαγητό σας. Θὰ φορῆτε βέβαια τὸ κοστούμι τῆς καθαρίστρας.

—Γιὰ τὸ φαγητὸ θὰ τὰ δολέψω.

Τὸ κοστούμι ὁμῶς...

—Τὸ δικό μου τὸ ἔρραψα ἐγὼ στὸ ἔργατήρι. 'Αλλὰ καὶ ἔτοιμο νὰ τὸ ἀγοράσετε δὲν στοιχίζει παραπάνω ἀπὸ ἑξῆς φράγκα. 'Αν θέλετε, ἐγὼ ἔχω ἓνα παλὶ πὺ μοῦ εἶναι στενὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δανείσω.

—'Α! ὅχι.

—Μὰ ἐμένα δὲν μου κάνει. 'Επειτα ἐγὼ ξέρω πὺς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ή ἱστορία. Σᾶς κατέδωκε τώρα νὰ γίνετε καθαρίστρα. Μὰ δὲν θὰ μέινετε πολὺ ἔννοια σας. Δὲν εἶναι δουλειὰ γιὰ κορίτσια πὺ πανε

στοῦ κ. Μπεκκάρ καὶ παίζουσι πιάνο.

'Η νέα ἐργάτρια εἶπε μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἰδέαν της ἀπλὰ καὶ καθαρά, σὰν ἄθωο κορίτσι τοῦ λαοῦ. Δὲν εἶχε καμμιὰ πονηρίαν, οὔτε ὑστεροβουλία.

'Αν ἄκουγε τὸν ἐγωισμό τῆς τάξης της αὐτὴ πρῶτη θὰ συμβούλευε τὴ Διονυσία, τὴν προστατευμένη καὶ φίλη τῶν Μπεκκάρ, νὰ γίνῃ καθαρίστρα σὰν κι' αὐτὴ, ἴσα καὶ ὁμοιά της.

'Η Λέα ὁμῶς ἦταν τίμιον κορίτσι, χωρὶς κακία ὅπως καὶ χωρὶς λεπτότητα. 'Επέμεινε:

—'Ελάτε, δεσποινὲς Διονυσία...

«Δεσποινὲς»!.. Τί ἀσχημα πὺ κτυποῦσε στ' αὐτὰ τῆς Διονυσίας ή λέξη αὐτὴ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς νέας ἐργάτριας πὺ αὐριο θάῃταν συντρόφισσά της.

Τὴν σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν εἶμαι πιά «Δεσποινὲς»

—'Ὅ! δὲν εἶπατε ἀκόμη τὴν τελευταία ἀπόμνη τῆς ἐλπίδας. Θὰ σκεφθῆτε.

—Σκέφθηκα κι' ἀποφάσισα. Τελείωσε.

Καὶ κοιτάζοντας τὴν ἐργάτρια μὲ ἓνα βλέμμα γεμάτο θέλησιν καὶ σχεδὸν τραγικό, ἐπρόφερε σιγά:

—'Ὅσο εἶναι ἀλήθεια πὺς ὑπάρχει ἓνα πηγάδι στὸ Κουριέρ ὅπου ἔχουν μένει ἐκατοντάδες ἐργάτες πνιγμένοι, πεθαμένοι ἀπὸ ἀσφυξία πλακωμένοι καὶ θαμένοι κάτω ἀπὸ τὰ χῶματα, τόσο εἶναι βέβαιον πὺς αὐριο θὰ πάω νὰ ζητήσω δουλειὰ σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι.

Πὺς τᾶλεγε αὐτὰ ή Διονυσία! 'Εφοδόσυνα νὰ τὴν ἀκούς.

'Η Λέα πὺ τῆς φαινότανε τόσο παράξενα, τῆς εἶπε.

—Μόλις τελειώσῃ ή ὑπόθεσις καὶ μῆτε σὲ δουλειὰ θὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἀπὸ τὸ περιόδι. Ναί!

Καὶ ἐπειδὴ ή Διονυσία ἔκαμνε ν' ἀρνηθῇ, ἐπρόσθεσε μὲ καλωσύνη.

—Θὰ μοῦ κάνετε τόση εὐχαρίστησι!

'Η Διονυσία συγκινήθηκε εἶδε πὺς ή ἀρνήσις της θὰ φαινότανε σὰν ἀκαταδεῖα καὶ θὰ λυποῦσε τὴν καλὴ ἑκείνη κόρη, κι' ἀφοῦ πιά στὸ ἐξῆς ἔπρεπε νὰ μὴ λογαριάζῃ οὔτε θυσιὰς οὔτε προσδόλους παραδέκτης.

(Ἐπεται σι νέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΑ «ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ» (Longfellow)

—Κάτσε, καρδιά μου, στο σπιτάκι σου κι' ήσυχασε
Κάτσε και θάσαι πιδ' ευτυχισμένη
Γιατί δόσε τριγυρίζοντα και πε-
[ρα]ωτά πάνε,
Γεμάτες π' ήρες, βάσανα παντοτει-
[νά] θε γάται.

—Κάτσε σπιτάκι σου ευτυχισμένη!

*Απελλιμένες, νοσταλγώντας το
[σπιτάκι] σου,
Σ' ανατολή και δύση τριγυρνάω
Κι' ό όγυρα ήλ' οι άνεμοι τις δερ-
[νουν], τις χτυπάνε
Και μιά κατ'ρα ήμφιβολίας μαζί
[τους] οϊάνια με ει...

—Κάτσε σπιτάκι σου ευτυχισμένη!

Λοιπόν, καρδιά, στο σπιτί σου
[ξ]πόστος
*Ασφαλισμένο το πουλί μέν' στη
[φωλιά] του μένει.
Γνωρίζοντας στους ουρανούς πως
[τα] γεράκια τρέχουν
Και στα ψηλά ασφάλεια πια δεν
[έχουν]...

—Κάτσε σπιτάκι σου ευτυχισμένη!

ΞΑΝΘΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

1. Ποιον χρώμα προτιμάτε;
Τό χρώμα που ό ήλιος στις δι-
άβες του σκοποσει.

(Λάτρεις του *Απριλίου).

Μιά νύχτα όλοσκότεινη μ' ή
γρια τρικυμία.

(Πεταχτή Κουκίτσα)

2. Ποιον άρωμα σάς άρέσει πε-
ρισσότερον;
Τό άρωμα που σκορπάει γύρω
της ή στοργή.

(Καλαματιανό Λουλούδι).

Τό άρωμα της άγνης φιλίας
που τόσο σπάνιο είναι σήμερα.

(Διπλάνον).

3. Ποιον άνθος σάς είναι προ-
σφιλέστερον;
Τ' άνθος π' άνθίζει στη Νειότη
που τόσο γρήγορα μαραίνειται.

(Καλαματιανό Λουλούδι).

4. Ποιον ζών αγαπάτε περισ-
σότερον;
Καθ' ένα έχει τη χάρη του και
τη χρησιμότητα του.

(Νέβον).

5. Ποιον χρώμα οφθαλμών και
κόμης προτιμάτε;
Κομην χρυσή, μάτια άσκει να
βλέπουν και ό,τι χρώμα θέλει ή
είναι.

(Ποίηση της Ουαλλίας).

6. Ποιον είναι κατά την γνώ-
μη σας τό καλύτερον προτέ-
ρημα;
Νάχης ταυτιά σου ανοιχτά και
σφαλιστό τό στόμα.

(Ξανθή Ελληνοπούλα).

7. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

8. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

9. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

10. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

11. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

12. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

13. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

14. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

15. Ποιον είναι κατά την γνο-
μην σας τό χειρότερον έλάττωμα;
Κάθε προτερημά είναι και ήλιο.
(Ποίηση της Ουαλλίας).

*Επίσης κάθε έλάττωμα είναι
και κακό.

(Ποίηση της Ουαλλίας).

8. Είς τι σ' ήρέσει να καταγί-
νετ' ή;
*Εξαρτάται από την διάθεση
που θάχω.

(Θορίαμβος του Δικαίου).

9. Ποιον είδος άνανρυχ' ή; σ' ή-
ρέσει περισσότερον;
Τοξίδια σ' άγνωστα για μένα
μέρη.

(Κοδικός *Αηδόνης).

10. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

11. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

12. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

13. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

14. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

15. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

16. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

17. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

18. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

19. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

20. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

21. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

22. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

23. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

24. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

25. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

26. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

27. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

28. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

29. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

30. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

31. Ποι' είναι, φ'ονείτε, ή με-
γαλύτερα ευτυχία εις την κοσμον;
Στην ήρήλιο ουδερμία, σ' άλλον
κόσμο ήμπορει.

(Κυρά Φροσύνη).

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΟΥ

*Ο κυρ Γιώργος είναι κομπογυ-
ρισμένος άνθρωπος. Τώρα που γύ-
ρισε στο χωριό του, διη. είται στους
χωριανούς του διάφορα ήσυχιας.

Μια είναι κι' αυτή: *Στην *Αφρική
κατω, μια πορ' που κενή ούσα
σένα δάσος, άπανητα μια παρέα
από άγρίους. πού με πήραν ευθύς
κατά ποδα. Κεί που έβρεχα, άπαν-
τώ την πίσή μου σύτρωφο, τη
στυνδοκάμηλο. Δεν άνω κι' έγω
καιρό, βγαίνω τό κίπέλλο μου, τό
σακακι μου και τ'άλλα μου εξώ-
ρουχο, και μ'άυτα νύνω ή σ' αρου-
θοκάμηλο και την άναγκάσω να
εξ ήμ' προς τό μέρος των άγρίων.

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

(Μίμησις)

ΧΑΧΑΣ

*Οταν αυτοί την είδαν, νόμισαν
πως ήταν κανένας διαβολός κι'
όπου φύγη φύγη. *Ετσι κι' έγω
γλύτωσα.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

*Επεκράτησε να διαρουνται
Διαγωνισμοί μας εις Μεγάλα
και εις Μικρούς. Οι μικροί ει-
οι ειδικώτεροι και λίγοι από τό
συνδρομητάς μου μπορούν
νύ να λαβούν μέρος εις αυτόν.

Π: χ: ό Διαγωνισμός Φ: τογ-
φίς. Ποσοί έχουν μηχανή
ξέρουν να φωτογραφούν; *Ε-
σις ό Διαγωνισμός Ζωγραφικής
Καλλιγραφίας, Μεταφράσεων
ξένας γλώσσας και καθεξής. *Ε-
σους άλλους, τους Μεγάλους,
ποτέθειται πως όλοι μπορούν
λάβουν μέρος. φτάνει να θέλει
Ποιος π: χ: δέν ξέρει, δέν με-
ρει, να συνθέσθ ή να λύσθ
*Ασκήσθ, να γραψθ μιά μικ-
ίστορική ή να βρθ μερικές λέξ-
πού λείπουν άπ' τό κείμενο.

*Στους Μικρούς Διαγωνισμούς
τους ειδικούς, επεκράτησε να
γανίμ κι' ό Ποιητικός. Και π:
αυτών λαβάνει μέρος τόσο λί-
οσοι σχεδόν σήμερα στόν Φω-
γραφικό. *Αλλά ή ό-λίγο ό ά-
θμός των νεαρόν ποιητών
κύκλου μας μεγάλωνε και ήμε-
μπορώ να πώ, ότι στόν Ποιη-
Διαγωνισμό λαβαί ον μέρος τό-
οσοι σχεδόν και στόν πρός σφί-
σιν *Ασκήσεων. Θάμπορούσε λοι-
εξαίρετα να παρσθ κι' αυτό, σ-
Μεγάλο ή δηλαδή στούς γενικό-
Σέβομαι όμως τη συνήθεια, την
ράδοση, γιατί είναι από τούς
παλιούς Διαγωνισμούς μου, *

*Ο Μένων έρωτες ένα γράμμα
σίο γραμματο-αρωτίο κι' έβαλε
ταυτί του σφιν τρύπα.

Τό Ολλανδοπουλί, που περνού-
σε αυτή τη στιγμή από κεί, του
λέγει;

—Γιατί έχεις ταυτί σου σφιν
τρύπα;

—Για να δώ άν τρέχθ τό γρά-
μμα μου.

*Εστάλη υπό τού Μικρού Πέν,

—Γιατί τ'ή ζέστη τη λείε από-
ρητη;

—Γιατί δέ φοριέται.

*Εστάλη υπό *Αφελ. Γυμνασιόπαιδας

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

*Επικράτησε να διαρουνται
Διαγωνισμοί μας εις Μεγάλα
και εις Μικρούς. Οι μικροί ει-
οι ειδικώτεροι και λίγοι από τό
συνδρομητάς μου μπορούν
νύ να λαβούν μέρος εις αυτόν.

Π: χ: ό Διαγωνισμός Φ: τογ-
φίς. Ποσοί έχουν μηχανή
ξέρουν να φωτογραφούν; *Ε-
σις ό Διαγωνισμός Ζωγραφικής
Καλλιγραφίας, Μεταφράσεων
ξένας γλώσσας και καθεξής. *Ε-
σους άλλους, τους Μεγάλους,
ποτέθειται πως όλοι μπορούν
λάβουν μέρος. φτάνει να θέλει
Ποιος π: χ: δέν ξέρει, δέν με-
ρει, να συνθέσθ ή να λύσθ
*Ασκήσθ, να γραψθ μιά μικ-
ίστορική ή να βρθ μερικές λέξ-
πού λείπουν άπ' τό κείμενο.

*Στους Μικρούς Διαγωνισμούς
τους ειδικούς, επεκράτησε να
γανίμ κι' ό Ποιητικός. Και π:
αυτών λαβάνει μέρος τόσο λί-
οσοι σχεδόν σήμερα στόν Φω-
γραφικό. *Αλλά ή ό-λίγο ό ά-
θμός των νεαρόν ποιητών
κύκλου μας μεγάλωνε και ήμε-
μπορώ να πώ, ότι στόν Ποιη-
Διαγωνισμό λαβαί ον μέρος τό-
οσοι σχεδόν και στόν πρός σφί-
σιν *Ασκήσεων. Θάμπορούσε λοι-
εξαίρετα να παρσθ κι' αυτό, σ-
Μεγάλο ή δηλαδή στούς γενικό-
Σέβομαι όμως τη συνήθεια, την
ράδοση, γιατί είναι από τούς
παλιούς Διαγωνισμούς μου, *

*Ο Μένων έρωτες ένα γράμμα
σίο γραμματο-αρωτίο κι' έβαλε
ταυτί του σφιν τρύπα.

Τό Ολλανδοπουλί, που περνού-
σε αυτή τη στιγμή από κεί, του
λέγει;

—Γιατί έχεις ταυτί σου σφιν
τρύπα;

—Για να δώ άν τρέχθ τό γρά-
μμα μου.

*Εστάλη υπό τού Μικρού Πέν,

—Γιατί τ'ή ζέστη τη λείε από-
ρητη;

—Γιατί δέ φοριέται.

*Εστάλη υπό *Αφελ. Γυμνασιόπαιδας

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

*Επικράτησε να διαρουνται
Διαγωνισμοί μας εις Μεγάλα
και εις Μικρούς. Οι μικροί ει-
οι ειδικώτεροι και λίγοι από τό
συνδρομητάς μου μπορούν
νύ να λαβούν μέρος εις αυτόν.

Π: χ: ό Διαγωνισμός Φ: τογ-
φίς. Ποσοί έχουν μηχανή
ξέρουν να φωτογραφούν; *Ε-
σις ό Διαγωνισμός Ζωγραφικής
Καλλιγραφίας, Μεταφράσεων
ξένας γλώσσας και καθεξής. *Ε-
σους άλλους, τους Μεγάλους,
ποτέθειται πως όλοι μπορούν
λάβουν μέρος. φτάνει να θέλει
Ποιος π: χ: δέν ξέρει, δέν με-
ρει, να συνθέσθ ή να λύσθ
*Ασκήσθ, να γραψθ μιά μικ-
ίστορική ή να βρθ μερικές λέξ-
πού λείπουν άπ' τό κείμενο.

*Στους Μικρούς Διαγωνισμούς
τους ειδικούς, επεκράτησε να
γανίμ κι' ό Ποιητικός. Και π:
αυτών λαβάνει μέρος τόσο λί-
οσοι σχεδόν σήμερα στόν Φω-
γραφικό. *Αλλά ή ό-λίγο ό ά-
θμός των νεαρόν ποιητών
κύκλου μας μεγάλωνε και ήμε-
μπορώ να πώ, ότι στόν Ποιη-
Διαγωνισμό λαβαί ον μέρος τό-
οσοι σχεδόν και στόν πρός σφί-
σιν *Ασκήσεων. Θάμπορούσε λοι-
εξαίρετα να παρσθ κι' αυτό, σ-
Μεγάλο ή δηλαδή στούς γενικό-
Σέβομαι όμως τη συνήθεια, την
ράδοση, γιατί είναι από τούς
παλιούς Διαγωνισμούς μου, *

*Ο Μένων έρωτες ένα γράμμα
σίο γραμματο-αρωτίο κι' έβαλε
ταυτί του σφιν τρύπα.

Τό Ολλανδοπουλί, που περνού-
σε αυτή τη στιγμή από κεί, του
λέγει;

—Γιατί έχεις ταυτί σου σφιν
τρύπα;

—Για να δώ άν τρέχθ τό γρά-
μμα μου.

*Εστάλη υπό τού Μικρού Πέν,

—Γιατί τ'ή ζέστη τη λείε από-
ρητη;

λους της: *Ρίταν* (όλα τὰ ἔλαβα' ἐπέ-
τέλεσα καὶ τὰς παραγγελίας τοῦ ἀπὸ
28 Μαρτίου γράμματός σου)· *Ροδό-*
δάκτυλην *Αὐγούλαν* (ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ· ναι, μπορεῖ νὰ πάρῃς αὐτὸ
τὸ φουδώνυμο)· *Χαιρετίσματα* στὴ Ν.
τ. Θ.)· *Ἀρ. οὐαύτην* (εὐχαριστῶ· τὸς
ἔλαβα)· *Κρυφὸ Χαμόγελο* (σοῦ ἄρε-
σε αὐτὸ πού διαλέξα; πέρασε τὸ δα-
χτυλάκι; χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνω-
ριμία καὶ γράφε· μου)· *Πίλην* *Ε.*
Βλαστόν (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν!)· *Ντό-*
ριαν *Γκραίη* (ἔννοια σου, ὅχι σὰν
κυρία, ἀλλὰ σὰν κορίτσι δεκαπέντε
χροῶν σὲ δέχομαι)· *διατηρεῖται*
μεγάλῃ τὴν παιδικὴ σου ψυχὴ, ἀρα
εἶσαι ἐκλεκτὴ φύσις· χαίρω πάρα
πολύ! *Γενναῖον* (μπράβο! αὐτὸς ὁ
ζήλος εὐχομαι νὰ μὴ σάφησιν γρή-
γορα)· *Ἀλέκον* (πολὺ σωστα σκέ-
πτασαι καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ φι-
λοσοφικὴ αὐτὴ ἐγκαρτέρηση σὲ μὴ
ἔχει εὐχάριστη βέβαια κατάσταση, πού
ἐλπίζω κ' εὐχομαι νὰ εἶναι περα-
στική· ἡ *Γαλιζαίαι* ὅμως μού
ἔγραψε γιὰ τοὺς συγγενεῖς της πού
τοὺς στερεοῦν κλισιομένην σὲ σχο-
λεῖο)· *Ιδιότροπην* (συμφωνῶ ἐντε-
λῶς· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνέγκη ν' ἀντι-
κρούη κανεὶς ὅλες τίς ἀνεχρίες πού
ἀκούει γύρω του· ὅσο γιὰ τὴν πα-
ρά σου, πού χρεωστεῖς νὰ σέβῃσαι
τις ἰδέες του, παρακάλεσέ τον μόνο,
νὰ σοῦ φέρῃ νὰ διαβάσῃς βιβλίον
συγχρόνου δοκίμου παιδιοῦ γραμ-
μένο στὴ γλῶσσα πού τὸν ἀρέσει,
κ' ἂν εὐρῇ, τότε μάλιστα)· *Χλόην*
(καλὰ σοῦ λέει ὁ πατέρας σου·
αὐτὰ τὰ εὐκόλα εἶναι δίσκολα· ναι, τίς
'Ασκήσεις σου μπορεῖς νὰ μοῦ τίς φέρ-
νῃς σὸ γραφεῖο; θὰ πῶ στὴν *Α.Κ.*
πὺς τὴν εὐχαριστεῖς γιὰ τὴν ἀφιέρω-
ση τοῦ κομματιοῦ της)· *Πεύκο τῆς*
Πριγκίπου (ἔστειλα· χαίρω πολὺ γιὰ
τὴν γνωριμία καὶ χαιρετίσματα στὸν
ἀδελφό σου, τὸν παλιό μου ἀγαπητό
φίλο)· *Ἀγριοκαίσιον* (καλὰ εἶναι καὶ
κατ' ὀρχὴν ἔχουν ἐγκριθῇ ἀλλὰ ἔξω
κ' ἐγὼ τὰ πένθημα θέματα τοὺς με τρο-
μάζουν καὶ μένα τὴν ἴδια· ὁπωσδή-
ποτε, ἂν κ' ἡρωθῇ κανένα, θὰ τὸ
δημοσιεύω)· *Κεραυνὸν* (εὐχαριστῶ
καὶ χαίρω πολὺ· κάλλιο ἔργα κτλ.
γράφει μου)· *Νανουλίτσαν* (νὰ γο-
ράσῃς καμμιὰ μυθολογία· γιὰ τὸ
Δεξιὸν βρῆσαι κανεὶς μόνο τὰ ὀνό-
ματα πού ξέρει· καὶ βέβαια εἶναι
πονοκέφαλος νὰ διαβάξῃ ἓνα λεξικό
σὰ βιβλίον, γιὰ νὰ βρῇ ἓνα ἀγνωστο
ὄνομα στὴν τυχὴ)· *Κασσιανὸν* *Ἰπ-*
ποτὴν («Κόκκινον Βράχον» ἔστειλα·
ἐλπίζω λοιπὸν νὰ μού γράψῃς
σὸ ἔξης συχνότερα)· *Φεῖξον*
(ἔστειλα· χαίρω πολὺ ἔγινες καλὰ)·
'*Ιράνια Βάρνα* (πολὺ μὲ συγκίνησαν
τὰ λόγια τοῦ πατέρα σου· φύλαξα
τὸ γράμμα σου, γιὰ νὰ διηγηθῶ αὐ-
τὴ τὴν ἱστορίαν σὸ ἄλλο φύλλο)·
Εὐξείνον Πόντον (ἐλήφθησαν)· *Πτε-*
ρωτὸν Ἰπποτὴν (εἰς τὴν σύνθεσιν τὸ
Μαγ. Γράμμα λογίζεται ὡς μία 'Α-
σκήσις· ὅχι, εἰ Κινεζικοὶ Συνδυασμοὶ
εἶναι πολὺπλοκοὶ καὶ θαυμάσιοι)·
Λιποτάχτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)·
Βασιλέα Ἀδάμαντα (σ' εὐχαριστῶ
πολύ, καθὼς καὶ τὸν ἐξάδελφό σου,
γιὰ τὴν ἱδρυσὴν τοῦ συλλόγου)· *Σαν-*
θὴν Μαρκησίαν (ἔλαβα καὶ τὰ δύο
ἐμβλήματα· εὐχαριστῶ)· *Διαβατ.*
Πουλί (γιὰ νὰ σοῦ σταλοῦν αὐτὰ τὰ
φύλλα, πρέπει νὰ στείλῃς δρ. 2,40)·
Πολικόν· *Ἀστέρων* (ἰδοὺ αὐτὸ πού

προτίμης· ἔκανες πολὺ καλὰ)· 'Α-
στροπελέκη (ἔννοιας· σιγὰ-σιγὰ παίρ-
νει κανεὶς ὁρατέον)· *Γεώργιον Μ.*
Π.λ., Πετοχτό *Ναυτάκι, Θάγγαν.*
Ἀντινέαν κτλ.
Ν. Γ. Βελώσαν, Ἀγῶν Ἀξιώ-
την, Ν. Μ. Μελ., Β. Ἀναγνω-
στοπούλου· *Νομοταγῇ* (ἔσται α).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 16ην Ἀπριλίου, θάπαντήσω
εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

297. Δεξιόγραφος.

Παίρω ἓνα σχῆμα μυτερό,
Τοῦ βαζῶ νύτα γιὰ καπέλλο
Κι' ἔα νησακί σὸ φτερό
Σκαρόνιν θέλω καὶ δὲ θέλω.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Πέγκροφ
298. *Μεταγραμματισμός.*
Βρίσκουμαι στὴν Ἀττική
Κι' ἔλα ἔδω νὰ διασκεδάσῃς.
Τὰ ἂν κάμῃς ἓνα Φι
Κι' ἄλλο γράμμι· ἂν διπλασιάσῃς,
Κάνεις κατὰ πού τὸ ξέρεις
Κ' ἔστιν τσέλη θὰ τὸ εὐρῇς
'Εστὶν ὑπὸ τῆς Πειρατικῆς Αἴρας

299. Δημιῶδες Αἴνιγμα.

'Ανεβαίνει κατεβαίνει
Καὶ χωρὶς νὰ τρώῃ, παχαίνει·
Μοναχὰ στριφογυρίζει·
Κι' ἡ κοιλίτσα του γεμίζει.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Πέννου
300. *Δογοπαλίντρον.*
Πὺς τὸ ἐξηγῇς καὶ τοῦτο τάχα;
Κάμποσοι γάϊδαροι μαζί!
Μὲ τὰ σαμπάρια τοὺς μονάχα
Κτεῖνουνε πόλιν ξακουστή
'Εστὶν ὑπὸ τῆς Αἴρας

301. Ψαροκόκκαλον.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμῶν οὕτως ὥστε νὰ ἀνι-
γνώσκωνται κατὰ σειράν· Ἀρχαῖος
Θεός, Κριτὴς τοῦ Ἄδου, Ρωμαῖος
Ἀδικοκράτης, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
Μήτηρ ἡμιθέου, Ἀρχαῖος βασιλεὺς,
Νῆσος Αἰγαίου, Πόλις τῆς Θράκης.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐλευθ. τῆς Πατρίδος
302. *Κρυπτογραφικόν.*

1 2 3 4 5 6 7 = Μέρους τῆς Γῆς.
2 3 6 6 1 = Ἰσρα πόλις.
3 4 2 5 6 7 = Φυτόν.
4 7 2 1 = Ἀέρις.
5 2 3 4 1 = Ἀρχαία πόλις.
6 5 4 6 7 = Μάγισσα.
7 5 3 4 1 = Χρονὶ διίστημα.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Γοργ. Ἐλευθεροῦ

303-307. Μαρινὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐ-
πάσης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-
ματιθοῦν ἄνευ ἀγχαρματισμοῦ
ἄλλαι τίσις λέξεις·

Σκότιος, βάρος, ἔλξις, δῶμα, εἶν.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου.

308. Ἀντιστοιχίς ἐξ Ἀντι-

θέτων.
Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κά-
τωθι λέξεων ἀποτελοῦν υἱὸν τοῦ
'Ερμού·
'Ἡμέρα, δυσειδής, ἀδυναμία,
μεῖδος, ἴδιος.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Κόματος

309. Ἑλλειποσύμφωνον.

του-του ουε-αααα
'Εστὶν ὑπὸ τῆς Κατεργαρούλας
310. *Γρίφος.*

Ἀμ' Ἀρταγ ὄν τ τ τ τ τ τ τ
τ τ τ τ τ τ τ
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Στρατιώτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

311-313 *Cinéma-Rébus*

1 - Ἀσο-π-παλιόλογο-γ-ύκισμα
2 - Βόρβορος-λάκκος.
8 - Ζῶον-νέρο-κρᾶσι.
'Αν μεταφρασθοῦν γαλλικὰ αἱ
ἀνωτέρω λέξεις καὶ προσεθεθοῦν γρή-
γορα, θάκοποθοῦν τρία φουδώνυμα
παιδιῶν τῆς Διηπλάσεως.
'Εστὶν ὑπὸ Πολ. Μαριαντωνίου
314. *Restoration.*
ron-sei rho-ga-ne-ne-ne
Συνχρηματολογούμεναι αἱ συλλογαὶ αὐ-
ταὶ ἀποτελοῦν τρεῖς ποταμοὺς τῆς
Γαλλίας.
'Εστὶν ὑπὸ Ἀμαλίου Τσιμικάλῃ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 1.

1. Μαννῆ-ιον (Μάννη, ἴο).
2. -Ἰάσω- Ἰωῖα. 3. Ὁ ση-
κό. ἡ σικῆ.
4. ΑΗΛΩΝ 5-6 1. Ἡ ὕμνα
ΗΡΩΣ (ὁ ἔνα.) 2. Ἡ Διόνη
ΔΩΝ (δύο νι.) 7. ΙΤΑΛΙΑ
Ν (Ἰορδάνη, κατὰ τὴν
κοινοτάλειαν, Εὐρυβιῆδος.-8 Τὸ
μέλλον δὸα (τὸ-μὲ λον ο-α).-9.
Liaze, liége, piége siége.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πα-
χὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μενεαλαῖα
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50
(ΚΒ' - 220)

Ἰορὴ σύ λογος ὁμοασθεῖς «Ο-
ΡΧΟΜΕΝΟΣ» Ζητοῦνται μέλη.
Γρηγίτε: *Νικ. Μπουλουγοῦραν*
Θήβας.

(ΚΒ' - 221)

Ακκίλα, ἂν θές μένῃ Διαπλάσεως
εὐχαρίστως. *Ωραία Ρόδος*, εὐ-
χαρίστως· στείλε πρῶτὴν περιμένον·
Ρίτα

(ΚΒ' - 222)

Σηροεὐέλ, πού β. ἡ αὐτὴ ἡ μό-
δα νὰ παίρνουνε τὰ ψυδώνυμα
ἀπ' τὴν ἀντίποδιν; Μπράβο! *Ρίτα*

(ΚΒ' - 223)

Ἐνθὸ Πριγκιπόπουλο, ἀλλήλο-
γράφουμέν· μὲ ἔφορις πιστεύω.
Γόρδιος Δισμός

(ΚΒ' - 224)

Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος, ὑπαίτων· ἔργα-
μα. Ἀν λαμβάνετε; Ἀπαντή-
σατε διεθύνειν ἰδίαν ἀρ. 4.

Φαληρικὴ Αἴρα

(ΚΒ' - 225)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΧΙΛΛΕΥΣ»
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσω-
ποι διὰ τὸν ἀνθρ. Σύλλογον

Δισκ. C. Roullas P. R., Alexan-
drie (Egypte).

(ΚΒ' - 226)

Ἀλεξάνδρεια, ὁπουλὰ, σπεύσατε
νὰ ἐγγραφῇ εἰς μέλη εἰς τὸν Σύ-
λλογον. «Αχιλλεύς»

(ΚΒ' - 227)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ
ἀποτελέσματα Ἀ' Διαγωνισμοῦ
Α. Μ. Μ. - Μεστειλιν πολλοί· σῶς

εὐχαριστοῦμεν δλους. Α' Βρα-
βεῖον· Ἀρμυρὰ Λάμψις. Β'
Γίδγκο; Δώδης, Ἐπαίνος: Ρα-
δάμανθς, Βεατρίκη, Μεγάλη
'Ελλάς Ἀποστείλατε διευθύνσεις.
ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' - 228)

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ
συνεβλήθη με τοῦ συλλό-
γου· ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ·
καὶ «ΕΔΠΣ»

(ΚΒ' - 229)

Ποκρῶσω Διαγωνισμὸν κορ-
τῶν ἀγράτων Βλαβεῖον βιβλί-
ον 7 ἀρχαῶν Προθεσμία μηνι-
αία. Βίττωρα Παπαδάκη, Σὺ ον.

(ΚΒ' - 230)

Διδυμαῖα, σὲ ἀνεκάλυψα εἰσαι
Δη Σισή. Τρελλή Χορεύτρια.

(ΚΒ' - 231)

Χίλις θεομέδς εὐχὲς στέλνω στὴ
Διδυμαῖα γιὰ τὴν γιορτὴ της.
Τρελλή Χορεύτρια

(ΚΒ' - 232)

Ἰορὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος
«Φαραώ» γιὰ ξεσπᾶμα. Γενο-
μένον ἀντιστοιχείν ἐξελέγησαν
Ποθέδρ. Κική, Ἀντιποδοῦρος:
Παράκη, Τομῆς; Πανταχό
Παρόν Ζητοῦνται μέλη. Ἀπεν-
θη εἰς: Meile B Constantini-
dis Rue Gaite du Gaite 2, Ale-
xandrie (Egypte).

(ΚΒ' - 233)

Ο Σύλλογος «Φαραώ» κηρύττει
Διαγωνισμὸν Ἐσταθωματοῦ
(Βραβεῖον: «Μητροῖα») καὶ δια-
γωνισμὸν εὐρέσεως πολυσυλλαβο-
τέρας λέξεως. (Βραβεῖον Ἡ Κω-
μωδ' α τοῦ Ἀριστοῦ) Προθεσμία
μηνιαία.

(ΚΒ' - 234)

Μπουμπουλῖνα, *Ρίτα*, Βεατρίκη,
Σείριε, ἀνταλλάσσουμε Μ.
Μυστικά; Δ/ις ἡ τῆς ΚΒ 177.

Ἀκκίλας

(ΚΒ - 235)

Σῶς εὐχρηστικὸ πολὺ, *Διδυμαῖα*
Σὺ διὰ τὰ καλὰ σὺς λόγους. Μὲ
χαρὰν μου θ' ἐγχοῦ καὶ ἓνα τε-
τραδικί Μ. Μυστικῶν σὰς Δικό
μου σῶς στέλνω πρῶτῃ.

Ἰδεολάτρεις

(ΚΒ - 236)

Γιὰ σας, Διαπλάσοποιτες καὶ
Διαπλάσοπουλα, πέρα ὡς πέρα
Πέργος τοῦ Λέοντος

(ΚΒ - 238)

Σφαιροτροπημένη Κιναλοκη
νοδία πολλά. Παντογνώστης.

(ΚΒ - 239)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Γενομένην ἀρχαίσιον ἐξελέγη-
σιν ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἀπελευ-
θερωθεῖς Μικρο-ἰατρός. ΑΝΤΙ-
ΠΡ. ΕΛΡΟΣ: Βάρος Μαλόβρου-
βας ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Μάγος Δυ-
τωτῆς. ΤΑΜΙΑΣ: Ἰωάννη Κα-
σιώπογλου. ΒΟΗΘΟΣ ΤΑΜΙΟΥ:
Κώστας Ἀποστόλου.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: *Ματωμένο* *Δα-*
φονόκλαδο, *Ελπιδοφόρα* *Ἑλληνίς*,
Μεμνιρὰ, Νικολαεῖς, Παπα-
κωνσταντίνος. ΜΕΛΗ: *Μέλλων*
Πολιάρχος Ζιζάνης· *Χαίτη*
Μακου, *Νικ. Νικολάου*, *Ἰω. Νικο-*
λάου, *Σαλαμίνιος*, *Τσουκαλοδάκης*,
Αντωνιάδου, *Αθ. Ζέπου*, *Βάσ.*
Ζέπου, *Μουφοῦτικου*, *Σιδεση*,
Παπαϊωάννου, *Φωτ. Μαμαράς*,
Παπαδιαμαντῆς, *Ποντίφης*,
Σπύρου κτλ. Δ/σις Δανάη· *Σιν-*
νίδου, *Σίμος*, *Βαθὺ*.